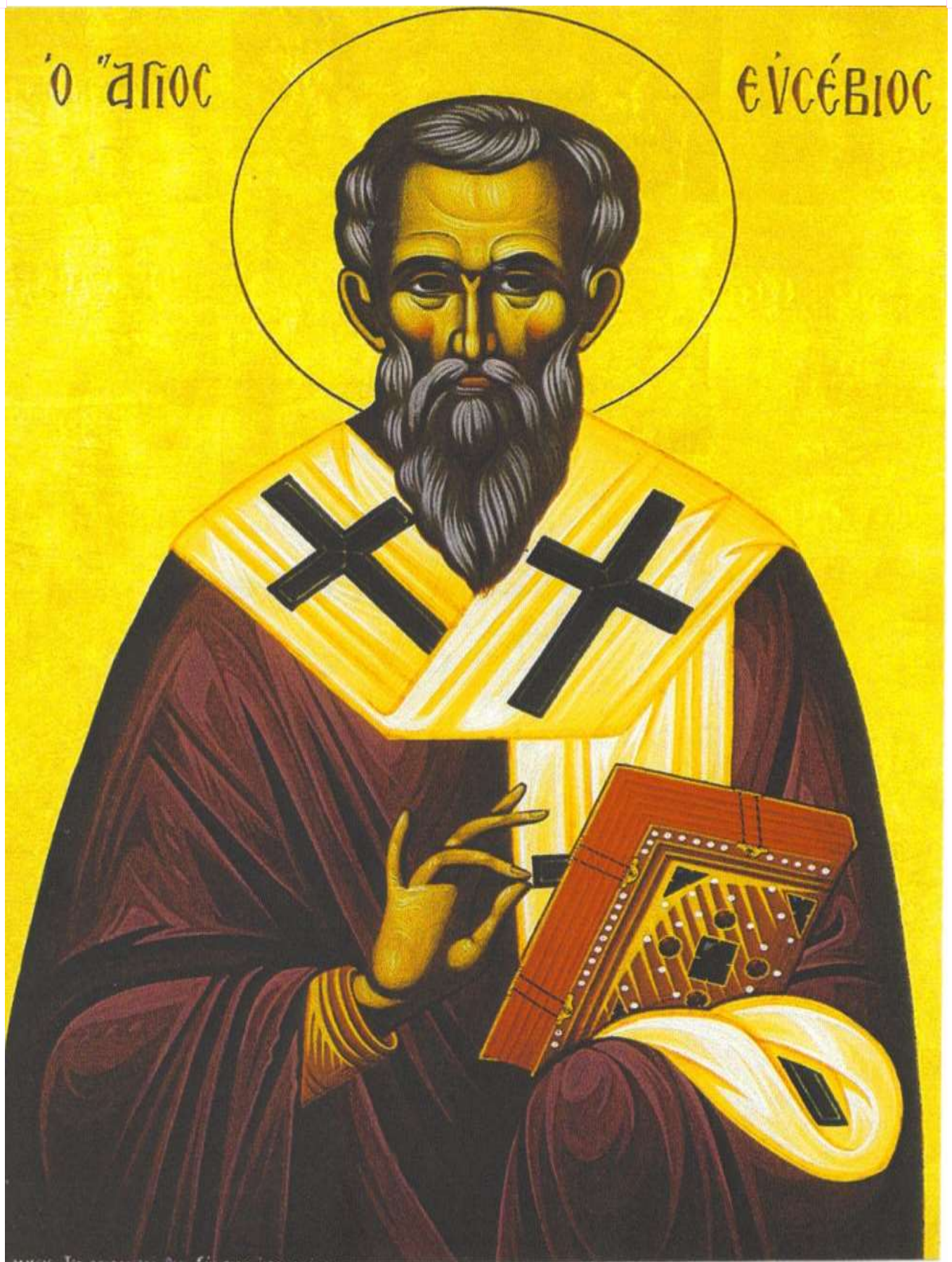

22 IUNIE

**PARACLISUL
SF. IERARH-
MUCENIC
EUSEBIU,
EPISCOPUL
SAMOSATEI
SIRIEI**

PARACLISIERUL PE IUNIE-GR

Παρακλητικός Κανόνας Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Εὐσεβίου, Ἐπισκόπου Σαμοσάτων

Ἦχος πλ. δ' Τὶ ὑμᾶς καλέσωμεν

Τὶ σε ὀνομάσωμεν ἔνδοξε; Ἱεράρχην ἀληθῆ, καὶ ἱερὸν
δογματιστὴν, ὀρθοδόξων στηριγμὸν, καὶ Ἐκκλησίας
ὄφθαλμὸν, φωστῆρα, νοητὸν φῶς ἀπαστρέπτοντα,
Μαρτύρων, εὐκληρία διαπρέποντα, τῆς ἀληθείας
ὑπέρμαχον, μέγαν τοῦ ψεύδους κατήγορον, ἰκέτευε,
τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὶ σε Ἱεράρχα προσφθέγγωμαι; ποταμὸν τῆς νοητῆς,
ἐκπορευόμενον Ἐδέμ, καταρδεύοντα τὴν γῆν,
ἐπιρροαῖς πνευματικαῖς, κρατῆρα, Θεοῦ νόματος
πληρούμενον, Ἀρείου, τοὺς ὁμόφρονες βυθίζοντα,
στῦλον πυρὸς προηγούμενον, νέου λαοῦ θεία χάριτι,
ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὶ σε ὀνομάσω Εὐσέβιε; εὐσεβείας ποριστὴν, καὶ
ἀσεβείας μειωτὴν, ἀθλοφόρων καλλονὴν, καὶ Ἱερέων
καρμονὴν, δρεπάνην, τὰ ζιζάνια ἐκτέμνουσαν, τὸν
σῖτον, τὸν οὐράνιον συνάγουσαν· πηγὴν θαυμάτων
ἀέναον, νόσων ἐξαιρούσαν καύσωνα, ἰκέτευε, τοῦ
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τίνι ὁμοιώθης ταλαίπωρε, πρὸς μετάνοιαν οὐδόλως,
ἀνανεύουσα ψυχὴ, καὶ τὸ πῦρ μὴ δειλιῶσα, τῶν
κακῶν ἐπιμονῇ; Ἀνάστα, καὶ τὴν μόνην πρὸς

ἀντίληψιν, ταχεῖαν, ἐπικάλεσαι καὶ βοήθησον. Τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν, μὴ διαλίπης πρεσβεύουσα, ῥυσθῆναί με, τῶν παγίδων τοῦ ἀλάστορος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἄρνα ἢ ἀμνάς ὡς ἐώρακεν, ἐπὶ ξύλου ἠπλωμένον, ἔκουσίως σταυρικοῦ, ἀνεβόα μητρικῶς, ὄδυρομένη ἐν κλαυθμῷ· Υἱέ μου, τί τὸ ξένον τοῦτο θέαμα, ὁ πᾶσι, τὴν ζωὴν νέμων ὡς Κύριος. πῶς θανατοῦσαι μακρόθυμε, βροτοῖς παρέχων ἀνάστασιν· Δοξάζω σου, τὴν πολλὴν Θεέ μου συγκατάβασιν.

Ν ΨΑΛΜΟΣ

Ωδὴ α'

Ἦχος πλ. δ' Ἦ κεκομμένη

Τῷ ἀκροτάτῳ φωτὶ ἐλλαμπόμενος, καὶ Ἱερέων χοροῖς, μάκαρ συνταπτόμενος, καὶ ταῖς μαρτυρικαῖς εὐκλείαις ἐγκοσμούμενος, τοὺς πίστει ἐορτάζοντας τὴν σὴν, Εὐσέβιε μακάριε, μνήμην περιφύλαττε, Χριστὸν ἐξιλεούμενος.

Ἦδη τῷ πόθῳ Χριστοῦ πυρπολούμενος, ἀπὸ νεότητος σὴν, σάρκα καθυπέταξας, παμμάκαρ τῆς ψυχῆς ταῖς ἱεραῖς δυνάμεσι, καὶ σκεῦος ἱερὸν ἀποδειχθεῖς, λαὸν ἐν ὁσιότητι, Ὅσιε ἐποίμανας, χρισθεῖς μύρῳ τῆς χάριτος.

Σὲ ποιμενάρχην τὸ Πνεῦμα προβάλλεται, αἵρετιζόντων ἀκλύν, λόγοις σελασφόροις σου, σκεδάζοντα σοφέ, καὶ προφανῶς δεικνύοντα, τὴν τρίβον τὴν ὀρθήν, τοῖς ἐν αὐτῇ ὁσίως ἐπιβαίνουσι, μέγιστε Εὐσέβιε, φωστήρ

τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Εὐλογημένη Θεὸν ἢ κυήσασα, τοὺς εὐλογοῦντάς σε
νῦν , Ἄκραντε εὐλόγησον, καὶ πρὸς τὰς ἀγαθὰς
εἰσόδους χειραγώγησον, καὶ ἔμπλησον ἐνθέων
ἀρετῶν, καὶ ψάλλειν ἐνδυνάμωσον, τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν·
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ὡδὴ γ' Τὸν φόβον σου Κύριε

Ἐπήρξας πρᾶος καὶ ἀνεξίκακος, ταπεινόφρων καὶ
μέτριος, καὶ ἀγάπης Θείας ἔμπλεως, Μαρτύρων ἐπὶ
τέλει, κοσμηθεὶς στεφάνῳ.

Στολαῖς ταῖς ἐξ αἵματος Εὐσέβιε, ἱερώτατε
λαμπόμενος, εἰς τὰ Ἅγια ἀνέδραμες, φαιδρῶς τὰ τῶν
Ἁγίων, δόξη ἐστεμμένος.

Ἐλέγχων Ἀρείου τοὺς ὁμόφρονες, διωγμοὺς Μάκαρ
ὑπήνεγκας, βιαιότατόν τε θάνατον· διὸ τῆς ἀθανάτου
δόξης ἠξιώθης.

Θεοτοκίον

Βουλήσει Πατὴρ τὸν Λόγον τέτοκας, ἐπελεύσει
Πνεύματος, Παναγία Μητροπάρθενε, Ἀρχιερέων
δόξα· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν.

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ταχὺ προκατάλαβε Φαιδρύνας τὸν βίον σου, τῶν
ἀρετῶν καλλοναῖς, Ποιμὴν ἀνηγόρευσαι, καὶ
Ἱεράρχης σεπτός, παμμακάρε Εὐσέβιε, αἵματι δὲ
Μαρτύρων, σεαυτὸν ὠραῖσας, ἄνω πρὸς τὰς αὐλούς,

μετετέθης χορείας, μεθ' ὧν ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Χριστὸν
Πάτερ ικέτευε.

Θεοτοκίον

Ἐλπίς ἀκαταίσχυντε, τῶν πεποιθότων εἰς σέ, ἡ μόνη
κυήσασα, ὑπερφυῶς ἐν σαρκί, Χριστὸν τὸν Θεὸν
ἡμῶν, τοῦτον σὺν τοῖς Ἁγίοις, Ἀποστόλοις δυσώπει,
δοῦναι τῇ οἰκουμένῃ, ἰλασμόν καὶ εἰρήνην, καὶ πᾶσιν
ἡμῖν πρὸ τέλους, βίου διόρθωσιν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, μήτερ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ,
ρόμφαία διήλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα
σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν
σου, ὄνπερ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύση,
συγχώρησιν πταισμάτων, ἡμῖν δωρήσασθαι.

Ὡδὴ δ' Ἐξ ὄρους κατασκίου

Ἐστησας σοφέ, τῆς πλάνης σηπεδόνα, ἅλατι τῶν σῶν,
νοστίμων διδαγμάτων, καὶ τοὺς νοσοῦντας αἵρέσει
κακοπιστίας, μάκαρ ὑγείωσας Εὐσέβιε.

Ἴθυνας λαόν, πρὸς ὄρμον σωτηρίας Ἀρειανικὴν,
βυθίσας ἀπιστίαν, τῇ τῶν αἱμάτων πλημμύρα, Ποιμὴν
καὶ Μάρτυς, Ἀρχιερέων ἐγκαλλώπισμα.

Ἄστρον φαινόν, ἀνέτειλας ἐν κόσμῳ, φέγγει ἱερῶν,
δογμάτων καταυγάζων, τὰς διανοίας Παμμάκαρ τῶν
ὀρθοδόξων· ὄθεν πιστῶς σε μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Στόματι Ἀγνή, καὶ γλῶσση καὶ καρδίᾳ, καθομολογῶ,
τοῦ Κτίστου σε Μητέρα, καὶ δυσωπῶ σε· Καταύγασον

τὴν ψυχὴν μου, ἐσκοτισμένην πλημμελήμασιν.

Ωδὴ ε' Ὁ ἐκ νυκτὸς ἀγνοίας

Ταῖς διδαχαῖς σου Μάκαρ, τῶν ὀρθοδόξων στηρίζων τὸ φρόνημα, ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας, τὰς ὑπερορίας ὑπήνεγκας.

Ὁρθοδοξίας στήλην, καὶ ἰαμάτων πηγὴν σε γινώσκομεν, πάνσοφε Ἱεράρχα, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα.

Νομοθεσίαις θείαις, τοὺς ἀνομοῦντας στηρίζων ἐν χάριτι, ὑπὸ χειρὸς ἀνόμου, ἄδικον ὑπέμεινας θάνατον.

Θεοτοκίον

Φωτιστικὴ λυχνία, Θεοκυῆτορ τὸ θεῖον λαμπάδιον, φέρουσα ἐγνωρίσθης, πάντα καταυγάζον τὰ πέρατα.

Ωδὴ ς' Τὴν δέησιν, ἐκχεῶ

Ἐκήρυξας, ὁμοούσιον Λόγον, καὶ συνάναρχον Πατρὶ τὸν Σωτῆρα, τῆς βδελυρᾶς, τοῦ Ἀρείου μανίας, ἐξαφανίσας τὸ μάταιον φρόνημα, Εὐσέβιε των εὐσεβῶν, ἀρραγὲς καὶ στερρὸν περιτείχισμα.

Ἐραντίσματι, τῶν σεπτῶν σου αἱμάτων, πορφυρίδα σεαυτῷ ἐπιχρώσας, βασιλικὴν, προσεχώρησας Πάτερ, μέτ' εὐφροσύνης εἰς θεῖα βασίλεια, παρίστασθαι τῷ βασιλεῖ, τῶν αἰῶνων παμμάκαρ Εὐσέβιε.

Ὡς ῥόδον, ὡς εὐωδέστατον κρίνον, ὡς Παράδεισος Θεοῦ ἀνεδείχθης, μέσον ζωῆς, κεκτημένος τὸ ξύλον, τὸν φυτουργὸν τῶν ἀπάντων καὶ Κύριον, Εὐσέβιε καὶ

νῦν ἡμᾶς, εὐωδίας πληροῖς Θείου Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Νοήσαντες, θεηγόροι Προφήται, μυστηρίου σου τὸ ἄπειρον βάθος, τοῦτο σαφῶς, προεδήλωσαν Κόρη, δι' αἰνιγμάτων καὶ θείων προρρήσεων· τὸν Λόγον γὰρ τὸν τοῦ Πατρὸς, ὑπὲρ λόγον Ἄγνη ἐσωμάτωσας.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Στίχος. Πεφυτευμένος ἐν τῷ Οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσουσιν.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (Κέφ. ἴε' Ι7-ἴς 2)

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς. Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκεν. Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει• ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος. Μνημονεύετε τοῦ λόγου, οὗ ἐγὼ εἶπον ὑμῖν. Οὐκ ἐστὶ δούλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν εἰ τὸν λόγον μου ἐτήρησαν, καὶ τὸν ὑμέτερον τηρήσουσιν. Ἄλλὰ ταῦτα πάντα ποιήσουσιν ὑμῖν διὰ τὸ ὄνομά μου, ὅτι οὐκ οἶδασι τὸν πέμψαντά με. Εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον. νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν. Ὁ ἐμὲ μισῶν καὶ τὸν Πατέρα μου μισεῖ. Εἰ τὰ ἔργα μὴ ἐποίησα ἐν αὐτοῖς, ἃ

οὐδείς ἄλλος πεποίηκεν, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον νῦν δέ
καί ἐωράκασι καί μεμισήκασι καί ἐμέ καί τόν
Πατέρα μου. Ἄλλ' ἵνα πληρωθῆ, ὁ λόγος ὁ
γεγραμμένος ἐν τῷ νόμῳ αὐτῶν, ὅτι ἐμίσησαν μέ
δωρεάν. Ὅταν δέ ἔλθει ὁ Παράκλητος, ὃν ἐγώ πέμψω
ὑμῖν παρά τοῦ Πατρὸς, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ
παρά τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται, ἐκεῖνος μαρτυρήσει
περί ἐμοῦ• καί ὑμεῖς δέ μαρτυρεῖτε ὅτι ἅπ' ἀρχῆς μετ'
ἐμοῦ ἔστε. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα μὴ
σκανδαλισθῆτε. Ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς•
ἄλλ' ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνων ὑμᾶς δόξη
λατρείαν προσφέρειν τῷ Θεῷ.

Ὡδὴ ζ' Παῖδες Ἑβραίων

Ὑμνοῖς σχολάζων Ἱεράρχα, καὶ δεήσεσιν, ἐκοίμισας
τὰ πάθη, καὶ ἡμῶν τῶν Πιστῶν, ἄγρυπνος ὄφθης
φύλαξ, τῶν εὐσεβῶς ὑμνούντων σε, καὶ τελούντων σου
τὴν μνήμην.

Μάρτυς δειχθεὶς καί, Ἱεράρχης, τὰ οὐράνια, ἐνθέως
ἐκληρώσω, καὶ τῷ θρόνῳ βοῶν παρίστασαι τοῦ
Κτίστου· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.
Ὅρθρος ἀνέτειλας κηρύττων, τὸν ἐκλάμπαντα Πατρὸς
πρὸ ἐωσφόρου, Ἰησοῦν τὸν Χριστόν, φωστὴρ τῆς
Ἐκκλησίας, Ἱεραρχῶν ἀγλαΐσμα, ἀθλοφόρων
ὠραιότης.

Θεοτοκίον

Νόμους τῆς φύσεως Παρθένε, τῆ κυήσει σου,
καινίζεις παραδόξως, καὶ φθαρέντας ἡμᾶς, κακίστη

παραβάσει, ἀνακωνεύεις· ὄθεν σε, κατὰ χρέος
εὐφημοῦμεν.

Ωδὴ η' Οἱ θεορρήμονες Παῖδες

Σὺν Ἱεράρχαις καὶ Μάρτυσι δυσώπει, ὡς Ἱεράρχης
καὶ Μάρτυς Ἱεροκῆρυξ Εὐσέβιε, τὸν Σωτῆρα τῶν
ὄλων, εὐρεῖν ἡμᾶς ἔλεος.

Ἐν ἀγαθῇ συνειδήσει διαπρέπων, καὶ βακτηρία τῶν
λόγων, τὸ Ἱερὸν νέμων ποιμνιον, τῆς αἵρέσεως θῆρας,
Παμμάκαρ ἀπήλασας.

Βεβαρυμένους τῇ μέθῃ τῆς ἀπάτης, τοὺς
αἰρετίζοντας μάτην, σὺ διελέγχων Εὐσέβιε, ὑπ' αὐτῶν
ἀνηρέθης, ἀθλήσας στερρότατα.

Θεοτοκίον

Ὡς ἀνωτέρα τῶν θείων ὑψωμάτων ὑψιστον ἔτεκες
Λόγον, τὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀνυψώσαντα, τὴν πεσοῦσαν
οὐσίαν ἀνθρώπων Πανύμνητε.

Ωδὴ θ' Κυρίως Θεοτόκον

Ἴδεῖν κατηξιώθης, Πάτερ τὰ μακρόθεν, τῇ ἱερᾷ σου
ψυχῇ ἐλπιζόμενα, καὶ πρὸς ἀνέσπερον φέγγος,
χαίρων ἐσκήνωσας.

Ὡραῖος ἀπεφάνθης, ταῖς θεηγορίαις, καὶ ἀγαθαῖς
ἐργασίαις Εὐσέβιε, καὶ ταῖς παντίμοις τῶν ἄθλων,
μάκαρ λαμπρότησι.

Στησώμεθα χορείαν, ἐν ἀγγαλλιάσει, τὸν ἱερὸν
εὐφημοῦντες Εὐσέβιον, τῆς εὐσεβείας τῷ κάλλει
ἀγλαιζόμενον.

Ἡ θήκη σου μυρίζει, χάριν ἰαμάτων, ἡ δὲ ἅγια σου μνήμη Εὐσέβιε, κατα φωτίζει τὸν Κόσμον, ὡς μέγας ἥλιος.

Θεοτοκίον

Φιλάγαθε Παρθένε, τὴν κεκακωμένην, τῇ ἁμαρτία ψυχὴν μου ἀγάθυνον, ἢ τὸν πανάγαθον Λόγον, σαρκὶ κυήσασα.

Ἄξιον Ἐστί ὡς ἀληθῶς..

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις τῆς Τριάδος μυσταγωγέ, καὶ τῶν Σαμοσάτων, ποιμενάρχα καὶ οδηγέ. Χαίροις ὁ τοῦ Λόγου, πῶν μετ' ευφροσύνης, ποτήριον το θεῖον, μάκαρ Εὐσέβιε. Πασαὶ τῶν Ἀγγέλων...

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σοφίας τοῦ Πνεύματος, καταυγασθεὶς τῷ φωτὶ, τὸν λόγον ἐτράνωσας, τῆς εὐσεβείας ἡμῖν, Εὐσέβιε ἔνδοξε' σὺ γὰρ ἱεραρχήσας, εὐσεβῶς τῇ Τριάδι, ἠθλήσας θεοφρόνως, καὶ τὴν πλάνην καθεῖλες. Καὶ νυν Πάτερ δυσώπησον, σῶζεσθαι ἅπαντας.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ υπερμάχῳ.

Τῆς εὐσεβείας κατασπείρας τὰ διδάγματα, τὰ τοῦ Ἀρείου ἐναπέτεμες ζιζάνια, καὶ Μαρτύρων τῷ στεφάνῳ κατεκοσμήθης' Τὸν γὰρ Λόγον συν Πατρὶ τε καὶ τῷ Πνεύματι, Ὁμοούσιον καὶ σύνθρονον

εκήρυξας. Ὅθεν κράζομεν, χαίροις Πάτερ Ευσέβιε.
Δι ευχών..

